

DVAJA PODARENÍ ŽIACI

Roky plynuli ako voda v rieke a našim trom kamarátom sa míňali dni plné hier a detských radovánok. Ani sa nenazdali, a nadišiel čas, keď syslovskú školu opustili navždy – Vaško, Pulec aj Bubáčik v jednom roku.

Vaška hned' zbral otec do učenia za mlynára, ale Pulec a Bubáčik si ešte nejaký čas užívali voľné chvíle a vyvádzali všelijaké roztopaše v mlyne, v rybníku aj v lesoch na Koženom vrchu.

Pani matka ich v mlyne už tak rada nevídala. Hovorievala, že Vaška len vyrušujú v práci a vodníkovi aj strašidlu radila, aby aj oni už svojich chlapcov primäli knejakej rozumnej práci.

Brnčal to napokon uznal a Pulca dal do učenia k šustrovi Barešovi, aby sa dobre naučil šiľ topánky. A istotne viete, milé deti, vodníci si sami šijú topánočky do sucha i do vodičky a najradšej pracujú pri úplnom mesačnom svite, aby na svoju prácu dobre videli. Sedávajú vtedy na stavidlách, na starej vŕbe alebo na topoli a spievajú si svoju vodnícku pesničku:

„Pod' mi, mesiac, posvietiť,
nech uvidím na tú niť!“

S učením však bolo veľa trápenia. Pulec si ľažko zvykal na prísnu disciplínu svojho majstra a na vysedávanie v dusnej komore na suchej vŕbe. A len si, deti, nemyslite, že som to nejako poplietol! Naozaj sedel na vysokej starej vŕbe na prostriedku šustrovej dielne, a takmer až pod stropom. Starý Brnčal nechcel, aby Pulec sedel tak ako ostatní uční na šusterskej trojnožke a vyžiadal si od majstra Bareša, aby Pulca navykal pracovať na vysokej vŕbe, ako to odpradávna robia všetci vodníci. Šuster Bareš sa takému zariadeniu najprv bránil, dlho o tom nechcel ani počuť, ale potom si predsa dal povedať a Brnčalovi urobil po vôle.

Kdesi zohnal starú vŕbu a sused majster tesár ju pripevnil k podlahe, aby sa nebodaj niekedy aj s Pulcom neprevrátila. Brnčalovi sa to veľmi páčilo, ale šuster Bareš sa hneval, keď musel po rebríku vyliezať na